

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4352/2018
30.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., против тужених Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Управа у Зрењанину, Одсек за управне послове Зрењанин, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, Опште болнице "ББ" у ..., коју заступа пуномоћник Славко Радосављевић, адвокат из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., коју заступа пуномоћник Душан Злокас, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1650/17 од 27.02.2018. године, у седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1650/17 од 27.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 7/16 од 17.05.2016. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате износ од 50.840.000,00 динара због извршених кривичних дела увреде и клевете који су штетили части и угледу тужиоца, за психичке, физичке и душевне болове са законском затезном каматом од 19.01.2011. године. Ставом 2. изреке, обавезан је тужилац да на име парничних трошкова исплати туженој првог реда Републици Србији – Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Полицијска управа у Зрењанину - Одсек за управне послове Зрењанин износ од 7.500,00 динара, а туженој другог реда Општој болници "ББ" у ... износ од 350.360,00 динара у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1650/17 од 27.02.2018. године, укинута је пресуда Вишег суда у Зрењанину П 7/16 од 17.05.2016. године и након окончане расправе пред тим судом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му исплати износ од 50.840.000,00 динара због извршених кривичних дела увреде и клевете који су штетили части и угледу тужиоца, за психичке, физичке и душевне болове са законском затезном каматом од 19.01.2011. године до исплате. Обавезан је тужилац да на име парничних трошкова исплати првотуженој

Републици Србији – Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције – Полицијска управа у Зрењанину - Одсек за управне послове Зрењанин износ од 7.500,00 динара, а друготуженој Општој болници "ББ" у ... износ од 350.360,00 динара све у року од 15 дана под претњом извршења. У односу на треће и четвртотуженог ВВ и ГГ одлучено је да свака странка сноси своје трошкове и да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, став 2. тач. 6, 8, 10. и 11. ЗПП и из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се истичу битне повреде парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 6, 8, 10. и 11. ЗПП, али Врховни касациони суд налази да у нижестепеном поступку нису учињене назначене повреде. У нижестепеном поступку није учињена ни битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП, као ревизијски разлог по члану 407. став 1. тачка 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дана 29.11.2010. године имао заказан преглед за у 8,00 часова код специјалисте неуролога др ДД са којим је радила медицинска сестра ЂЂ на један од два шалтера неурологије, а тужена ГГ је радила на другом шалтеру неурологије са другим лекаром специјалистом неурологом. Тужилац није био на списку пацијената који је имала тужена ГГ која према томе није ни требало да прими књижицу. Тужилац је био на списку код медицинске сестре ЂЂ. У 8,00 сати је дошао да преда књижицу али је дошло до расправе између њега и тужене ГГ. По наводима тужиоца тужена ГГ га је питала да ли је био у пошти или био у банци, љутито и дрско је викала на њега, на шта јој је тужилац одговорио "хоћеш ти да ме учиш како треба да се понашам и да ли сам и где био на шалтерима" након чега је ГГ почела да прети тужиоцу са изјавама: позваћу обезбеђење, идем по директора, нећеш се данас никад прегледати, одвојила је његову књижицу на другу страну и почела је са вређањем "ти си безобразан, ти си невоспитан, ти си идиот, срам те било што се по наводима тужиоца наводно поновило 20 и више пута. Након тога, друга сестра ЂЂ је узела здравствену књижицу и упут тужиоца и одвела га на заказани преглед код специјалисте неуролога доктора ДД који преглед је и обављен. После тога је тужилац отишао код директора болнице и овај га упутио на заштитника пацијената трећетуженог ВВ који је од њега узео изјаву, а након тога, тужилац је писменим путем обавештен шта је даље предузето у вези назначеног догађаја. Тужилац је покренуо кривични поступак против тужене ГГ за извршена кривична дела из члана 170. и члана 171. (увреда и клевета) по Кривичном закону РС али је ГГ по назначеним тужбама за извршена кривична дела правноснажним пресудама ослобођена. Тужилац је од стране МУП-а Полицијске управе у Зрењанину затражио извештај за достављање тачне адресе за тужену ГГ ради вођења кривичног поступка али од истих сходно ограничењима које прописује Закон о заштити података о личности није добио потребна обавештења – адресу за именовану. Тужилац сматра да се тужена ГГ понашала супротно пословном кодексу болнице. На то указује и писмени одговор достављен од заштитника пацијената где је констатовано да се тужиоцу шаље извињење због таквог понашања и

вербалног сукоба који се догодио. Сматра да су му повређени част и углед, да је претрпео душевне и физичке болове, те да сходно члану 200. ЗОО има право на накнаду штете.

Ценећи изведене доказе нижестепени судови су да предметни догађај који се догодио 29.11.2010. године и само понашање тужене ГГ није довољан основ да тужилац има право на накнаду тражене штете тим пре што је тужена ГГ ослобођена од кривичне одговорности за кривична дела увреде и клевете. С друге стране тужилац није доказао да су њему упућене назначене речи увреде.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 200. ЗОО налазећи да тужилац није доказао своје тврдње те да су сходно терету доказивања, нема право на накнаду тражене штете.

Није доказано да је тужена ГГ упућивала тужиоцу назначене речи увреде и клевете. Против исте тужилац је водио кривични поступак, али је иста правноснажним пресудама ослобођена кривичне одговорности. С друге стране остали тужени су поступали у складу са законом, па се не може сматрати да у њиховим предузетим радњама – овлашћених лица има неправилног рада, што све указује на правилан закључак нижестепених судова да у конкретном случају нема основа за примену одредбе члана 200. ЗОО. Такође, нема ни основа за примену одредбе члана 155. ЗОО на коју се тужилац у ревизијским наводима позива јер у току поступка није доказано да је претрпео штету.

Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе, али налази да истима тужилац оспорава утврђено чињенично стање због чега се сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Из наведених разлога применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић